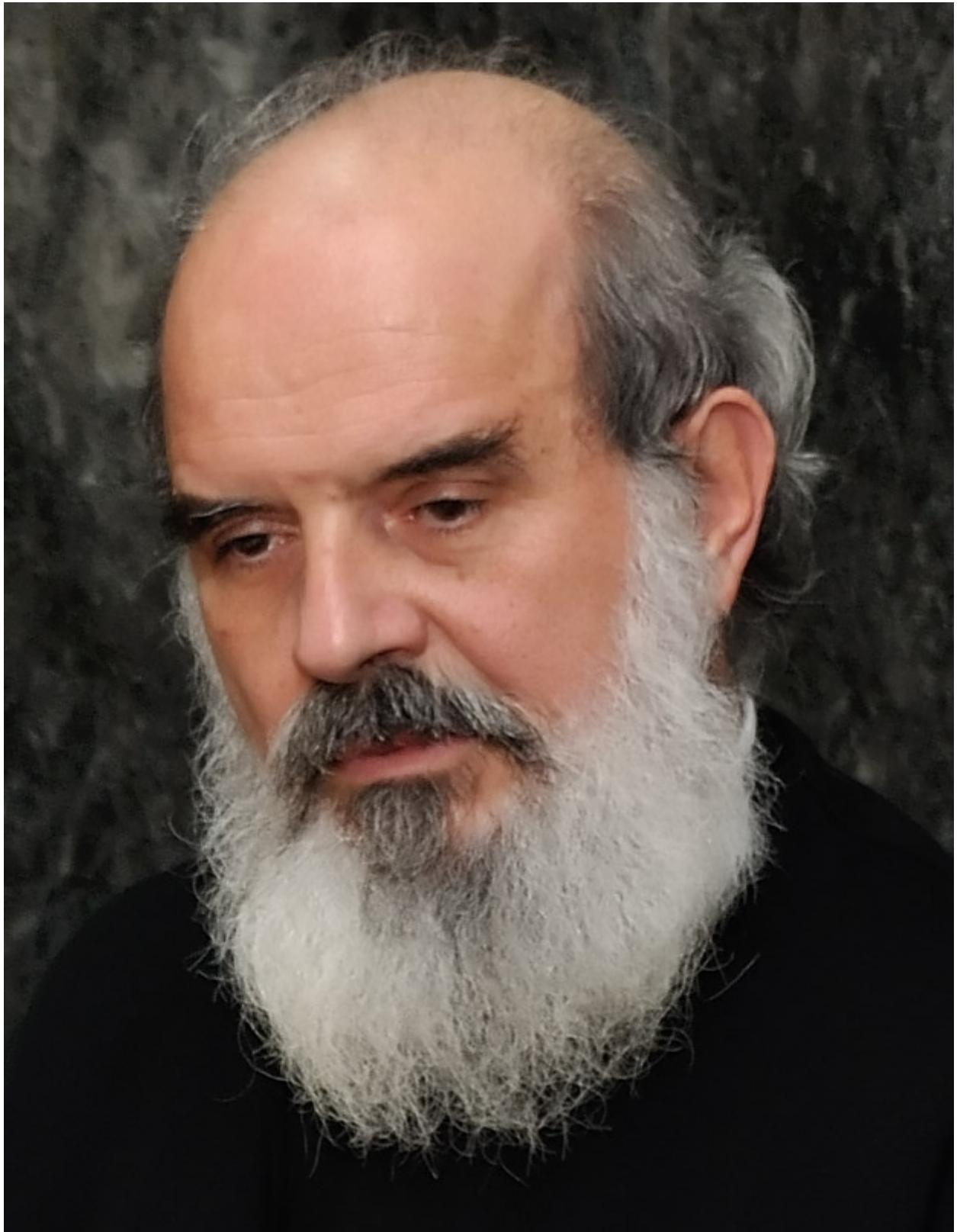

20 Φεβρουαρίου 2017

**Δευτέρα Παρουσία: τέλος και αρχή (Πρωτοπρ.
Βασίλειος Ι. Καλλιακμάνης, Καθηγητής
Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.)**

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

α) Τρίτη Κυριακή του Τριωδίου σήμερα και στα βιβλικά και λειτουργικά κείμενα κυριαρχεί η έσχατη κρίση. Σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση η σημερινή Κυριακή συμβολίζει το τέλος του κόσμου, ενώ η επόμενη την αρχή του. Όσοι

ασκούν έμπρακτα την αγάπη συμβολίζονται με πρόβατα, ενώ όσοι αμελούν για τις ανάγκες των συνανθρώπων τους με ερίφια. Δικαιοκρίτης είναι ο Χριστός, του οποίου η Δεύτερη Παρουσία θα διαφέρει από την πρώτη. Διότι κατά την πρώτη κατοίκησε σε σπήλαιο, έγινε σημείο αντιλεγόμενο, αγνοήθηκε, διώχθηκε, σταυρώθηκε. Κατά τη δεύτερη έλευσή Του θα έλθει “έν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ’ αυτού” και θα καθίσει στον θρόνο της δόξας Του.

β) Το πότε θα γίνει η Δεύτερη επί γης Παρουσία του Κυρίου είναι γνωστό μόνο στον Θεό. Αυτό που διδάσκεται εμφαντικά στη βιβλική, πατερική και λειτουργική παράδοση είναι ότι οι χριστιανοί πρέπει να είναι διαρκώς σε πνευματική ετοιμότητα και εγρήγορση. Να τρέφονται από τα έσχατα και να αντιφεγγίζουν στην καθημερινή τους αναστροφή τη λαμπρότητα της θείας δόξας και βασιλείας. Να μην απολυτοποιούν και αυτονομούν την παρούσα ζωή διαχωρίζοντάς την από τη μέλλουσα. Αλλά να προσμένουν με ελπίδα την Επιφάνεια της δόξης του Θεού, που θα αφανίσει το μυστήριο της ανομίας (βλ. Β' Θεσ. 2,7-8).

γ) Και μπορεί να μυσταγωγεί σταδιακά η Εκκλησία τα παιδιά της στην περίοδο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αλλά επισημαίνει και τον κίνδυνο προσκόλλησης σε εξωτερικούς θρησκευτικούς τύπους χωρίς πνευματικό αντίκρισμα. Στο Συναξάρι της ημέρας αναφέρεται: “Καθώς βλέπομεν, εις εκείνην την ημέραν ο Κριτής δεν θέλει ζητήσει νηστείας ούτε σωματικές κακοπαθείας·ότι καλά μεν είναι αυτά, αλλά τα πολύ τούτων καλλίτερα, ελεημοσύνην δηλαδή και συμπάθειαν”. Οπότε η νηστεία, η άσκηση και η κακοπάθεια του σώματος είναι μεν καλά, αλλά χρειάζεται να συνοδεύονται και από έμπρακτη αγάπη.

δ) Στην κατεύθυνση αυτή βρίσκεται και το αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας (Α΄ Κορ. 8,8-9,2). Και έχει ορισθεί να ακούγεται σήμερα, διότι προφανώς αναφέρεται σε ορισμένα προβλήματα της χριστιανικής κοινότητας της Κορίνθου -αλλά και διαχρονικά της εκκλησίας- που σχετίζονται με τις τροφές. Στην Κόρινθο υπήρχαν ορισμένοι χριστιανοί που έτρωγαν τα κρέατα, τα οποία προσφέρονταν σε διάφορες ειδωλολατρικές θυσίες. Άλλοι όμως σκανδαλίζονταν από την τακτική αυτή, διότι τη συνέδεαν με την ειδωλολατρία. Οι πρώτοι θεωρούνται “δυνατοί”, ενώ οι δεύτεροι “αδύνατοι” στην πίστη.

ε) Ισορροπώντας ο Απ. Παύλος τα πράγματα, γράφει στους Κορινθίους: “Αδελφοί δεν είναι η τροφή που καθορίζει τη θέση μας απέναντι στον Θεό. Γιατί ούτε αν φάμε κερδίζουμε κάτι, ούτε αν δεν φάμε χάνουμε τίποτε”. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι η μετοχή των χριστιανών σε συνεστιάσεις εδωλοθύτων, μπορεί να είναι ηθικά αδιάφορη ή ακόμη και επαινετή. Γι’ αυτό και συμπληρώνει: “Προσέξτε μήπως το δικαίωμά σας αυτό γίνει αιτία και αφορμή να σκοντάψουν και να πέσουν εκείνοι που έχουν αδύναμη πίστη”. Διότι όσοι είχαν ασθενή συνείδηση, σκανδαλίζονταν και κατέκριναν τη συνήθεια αυτή. Δίδεται δηλαδή από τον Απόστολο μεγάλη βαρύτητα στις κοινωνικές επιπτώσεις και τον σκανδαλισμό των αδυνάτων. Η αμαρτία δεν είναι αδιάφορη για τον Θεό, αλλά αφορά κυρίως τους αδελφούς. “Αμαρτάνοντας μ’ αυτόν τον τρόπο απέναντι σε αυτούς και πληγώνοντας τη συνείδησή τους που είναι αδύνατη, αμαρτάνετε απέναντι στον ίδιο τον Χριστό”, καταλήγει ο Απόστολος.

στ) Είναι χαρακτηριστική η ανακεφαλαίωση του Αποστόλου, που προσλαμβάνει προσωπικό τόνο: “Γι’ αυτό, αν κάποια τροφή μπορεί να γίνει αιτία να σκοντάφτει και να πέφτει ο αδελφός μου, δεν θα φάω ποτέ κρέας, για να μη γίνω αιτία να σκανδαλισθεί”. Η εκκλησιολογική διάσταση της νηστείας είναι προφανής. Ο χριστιανός δεν αγωνίζεται μόνος του στο στάδιο των αρετών: της νηστείας, της εγκράτειας, της προσευχής και εν γένει της κατά Θεόν άσκησης. Δεν τοποθετείται απέναντι στους άλλους και δεν αποκόπτεται από το εκκλησιαστικό σώμα.

ζ) Αγωνίζεται ως ζωντανό μέλος του σώματος του Χριστού. Οι “επιτυχίες” του ανήκουν σε όλα τα μέλη της Εκκλησίας, αλλά και οι αστοχίες έχουν ευρύτερο αντίκτυπο. Όσοι θεωρούν τους εαυτούς τους πνευματικά αυτάρκεις και δυνατούς, μπορεί να γίνουν αιτία σκανδάλου για όσους έχουν αδύνατη πίστη και η ευθύνη τους είναι μεγάλη. Αλλά και οι τελευταίοι δεν είναι άμοιροι ευθύνης και δεν μπορεί με το παραμικρό να σκανδαλίζονται. Γι’ αυτό, όπως γράφει ο μητροπολίτης Συμεών: Η ελευθερία βρίσκει το νόημά της όταν μπαίνει στην υπηρεσία της αγάπης. Αλλιώς, αν αγνοήσει την αγάπη, γίνεται αφορμή να προκληθούν σκάνδαλα και να πληγεί η ενότητα του εκκλησιαστικού σώματος.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα “Μακεδονία της Κυριακής” στις 27/2/2011.